

De konsulære opgaver omfatter endvidere ifølge litra f virke som notar og civilregisterførere, forudsat at modtagerstatens love og bestemmelser ikke er til hinder herfor, samt ifølge litra g varetagelse af udsenderstatens statsborgeres interesser i arvesager.

Ifølge litra h kan konsulære repræsentationer varetage mindreåriges og andre umyndiges interesser og ifølge litra i sørge for egne statsborgeres repræsentation over for modtagerstatens domstole og andre myndigheder, når de pågældende egne statsborgere selv er ude af stand til det, f. eks. på grund af fravær.

Ifølge litra j omfatter de konsulære opgaver videregivelse af judicielle og ikke-judicielle dokumenter eller udførelse af retsanmodninger eller begøring om optagelse af vidneforklaring. Denne virksomhed skal foretages på en måde, som er forenelig med modtagerstatens love og bestemmelser. Under forhandlingerne blev det udtrykkeligt fastslået, at bestemmelsen ikke gav hjemmel til forkyndelse, men blot til videregivelse af ovennævnte dokumenter. Efter gældende dansk praksis kan udenlandske konsulere ikke videregive dokumenter eller udføre retsanmodninger i straffesager, medmindre der er indgået særlig aftale herom. I civile og kommercielle sager gælder det samme med hensyn til udførelse af retsanmodninger, medens videregivelse af dokumenter frit kan ske. I overensstemmelse hermed vil man ved ratifikationen tage forbehold om, at fremmede staters konsulære repræsentationer i Danmark i mangel af særlig aftale ikke kan udføre retsanmodninger eller begøring om optagelse af vidneforklaring og kun kan videregive judicielle og ikke-judicielle dokumenter i civile og kommercielle sager.

Ifølge litra k omfatter de konsulære opgaver tilsyn og kontrol med skibe hjemmehørende i udsenderstaten samt der indregistrerede luftfartøjer m. v., og opgaverne omfatter ifølge litra l bistand til skibe og luftfartøjer, samt uden at der derved bliver grebet ind i modtagerstatens myndigheders beføjelser, foretagelse af undersøgelser vedrørende begivenheder, der er indtruffet under sø- eller luftrejser, afgørelse af tvistigheder mellem fartøjernes besætning m. v.

I litra m fastslås det, at angivelse i artikel 5 af de konsulære opgaver ikke er udtømmende, idet konsulære repræsentationer kan varetage alle andre opgaver, som udsenderstaten pålægger dem, og som ikke er forbudt ifølge modtagerstatens love eller bestemmelser, eller som modtagerstaten ikke iøvrigt modsætter sig.

Artikel 6 fastslår, at en konsularembudsmand med modtagerstatens samtykke under særlige om-

stændigheder kan varetage sine opgaver uden for sit konsulatsdistrikt.

Artikel 7 fastslår, at en udsenderstat efter forudgående anmeldelse til vedkommende stater kan pålægge en konsularrepræsentation, der er oprettet i én stat, at varetage konsulære opgaver i en anden stat, medmindre en af modtagerstaterne udtrykkeligt gør indsigelse derimod.

Artikel 8 fastslår, at en udsenderstats konsulære repræsentationer efter anmeldelse til modtagerstaten kan varetage konsulære opgaver i modtagerstaten på en tredje stats vegne, medmindre modtagerstaten modsætter sig dette. Denne artikel kan danne basis for nordisk konsulært samarbejde, se også artikel 18, der omhandler en formelig udnævnelse fra flere staters side af samme konsularembudsmand.

I artikel 9 foretages der for første gang en kodifikation af rangordningen for konsulatschefer, der fastsættes således: generalkonsuler, konsulere, vicekonsulere og endelig konsulargenter. Danmark anvender kun de tre førstnævnte kategorier som ledere af danske konsulære repræsentationer.

I stk. 2 fastslås det, at det står staterne frit for at fastsætte betegnelsen for andre konsularembudsmand end chefer.

I artikel 10 fastslås i stk. 1, at udsenderstaten udnævner konsulatschefer, og at modtagerstaten skal give dem adgang til at varetage deres opgaver. I stk. 2 nævnes, at formerne for udnævnelsen fastsættes af udsenderstaten. Efter dansk praksis bliver udsendte generalkonsulere kongelig udnævnt, medens konsulere og vicekonsulere udnævnes af udenrigsministeren. Såvel honorære generalkonsulere som honorære konsulere udnævnes af Kongen, medens vicekonsulere udnævnes af udenrigsministeren.

Artikel 11 indeholder bestemmelser vedrørende konsulpatenter og anmeldelse af udnævnelsen. Ifølge stk. 1 skal konsulatschefen forsynes med et dokument i form af et patent eller lignende instrument indeholdende oplysninger om hans udnævnelse og beføjelser. Udsenderstaten skal fremsende dokumentet til regeringen i den stat, på hvis territorium konsulatschefen skal varetage sine opgaver. Stk. 3 giver mulighed for, at udsenderstaten med modtagerstatens samtykke undlader udfærdigelse af et sådant dokument og kun foretager en anmeldelse indeholdende de fornødne oplysninger.

I artikel 12 fastslås, at konsulatschefen får adgang til at varetage sine opgaver ved en bemyndigelse fra modtagerstaten. Denne bemyndigelse benævnes uanset form som „eksekvatur“. Et afslag på anmodning om eksekvatur skal ikke begrundes.